

رودِ پتر
(Diary)

منیر مومن

رودپتر

(رودپتر نبیسگ گُوھنیں ربیتے۔ ہمے زوتاں منا ہیالے اَتکگ اَت کہ
 اگں لبزانکی مردمے رودپتر نبشته بہ کنت، تہ سرکپت ہرچی بہ بیت
 بلئے آئیؔ تھا ساچستی ء لبزانکی تامے اَلَم مان بیت۔۔۔۔۔ گڈا من
 ہر وھدء کہ پیک بوتگاں، رودپتر نبشته کناں گُتء۔ ایشانی تھا
 سرھالؔ ہچ پابندی نیست۔ اے ذاتی ہم اَسَت اَنت، لبزانکی ہم ،
 رجمانی ہم ء چاگردی ۔۔۔۔۔!)

منیر مومن

پیالہ

24 مئی 2018

برے برے دل گُشیت باز رنداں ونتگیں چیزاں پدا بوان --
 مرچی پدا انچی موسمے آت، گڈا من سہ (3) پیسرا باز رنداں ونتگیں
 آزمانک پدا ونت آنت، سارترے "دیوال"، کافکاء "ازمکار" ءِ ٹالسٹائی ءِ "
 پیالہ" - اے سہیں منی دوستریں آزمانکانی لڑے تھا آنت۔ دیوال ءِ
 ازمکار انچی آزمانک آنت کہ آہانی تھا نبشتہ کارے جُھدے زیبائی ہر
 لبزے تھا پدَرِ انت ءِ ہمے کرافٹے زیبائی ترا لاچار کنت کہ تو ایشاں
 مزنیں آزمانک سرپد بہ بئے، ایشانی وانگے وهداں ہر دمانے ہمے
 گمان بیت کہ دانکہ مردم ہمنچو محنت مکنت۔ اے وڑیں زیبائییں
 آزمانک نبشتہ کننگ نہ بیت، بلکیں تنہا محنت اناں، نبشتہ کارے
 ہمینچکیں بودے (Talent) گوں بہ بیت ءِ پدا ہمنچو محنت بکنت
 گڈا بگندے ہمے بالادے آزمانکے نبشتہ بوت بکنت بلے اے دوئیں
 آزمانکاں رند من کہ ٹالسٹائی ءِ "پیالہ" ونت، گڈا من سک نگیگ
 بوتان، ہمنچو نگیگ کہ من نزانتے کہ وتی جُستاں چوں بہ سازاں ءِ
 پہ وت پسہ چہ گُجا بیاراں --؟ اے آزمانکے تھا زیبائی ءِ گواچنے
 بالاد ہما وڑ رُستہ کہ اِدے تو ہر چیزے بیہال کن ئے، نہ ترا بُود گندگے
 کئیت ءِ نئیکہ محنت، آزمانکے چاریں آتراپاں بس یک ساچستی زیبائی
 یے تالان انت کہ مردم بس آئیے ساڑ آت کنت --، نام دات ءِ نشان
 گت ئے نہ کنت۔ پدا اے آزمانکے رند من ٹالسٹائی ءِ دگہ یک ءِ
 دو آزمانک پٹ ات ءِ ونت آنت۔ ئوں من زاناں کہ "پیالہ" ءِ سرے
 ٹالسٹائی ءِ نامے کور بکناں گڈا کئی نامے نبشتہ بکناں؟ اے ہم
 راستی یے کہ معجزہ ہم مردم چاریت ءِ وجودے کئیت، ءِ "پیالہ"
 انچی آزمانکے کہ آئیے پیشانیے ٹالسٹائیے ابید دگرے نام نبشتہ
 کننگ ہم نہ بیت۔

کیچ ء لبزانک

کیچ مُدام لبزانکی چست ء ایرانی بُنجاہ بوتہ، من کہ نبشتہ
 بندات کتہ گڈا منی گیشتر نژیکی لبزانکی سنگت کیچؔ بوتگ آنت
 ---- مُمتاز یوسف ء عبید شاد منی بنداتی لبزانکی سنگتانی تھا
 آنت، ممتاز منا پمشکہ سک دوست آت کہ آئیؔ مہرؔ تھا روانی آست
 آت، ء کمیں لنش ئے کُتگ آت، ء مروچاں کہ من ئے گنداں داں وتی
 مہرؔ روانی ئے بیا داتہ، ہڈا بزانت گُجام میر ء امیرؔ پیڑگاہ ء دُور ئے
 داتہ، بس ہما لنش ئے پش کپتہ ---- عبیدشادؔ جادو آئیؔ نرمیں
 تب ء نازرکیں بالادؔ تھا انت----، پمشکہ ساچشتؔ زرابؔ گوں
 ہمراہ بوت ئے نہ کُتہ، بس پہ دلمانگیؔ ساچشتی لبزانکؔ نیمگہ
 کمیں چاراتگ ئے، ء پدا دیم ئے دگہ نیمگے ترینتہ، نوں بس وتا
 ریپینگؔ جُہدؔ انت ء منی دعا انت کہ آ ء آئیؔ جُہد ہر دو سلامت
 ہمانت۔

وانگؔ زمانگہ شالؔ فضل خالق پما پناہ گاہ یے آت، فضلؔ سنگتی پما
 درورے آت، بلئے پدا وهد بدلاں بُوت، یا وهدؔ مردم بدلیناں کُت
 آنت۔ لبزانکؔ تھا وهدے کہ ذاتی ء چاگردی لوٹ، تلب ء تمہ
 دزمانجنی بندات کن آنت گڈا قبلہ مٹ بوآن بنت ---- !!! پدا کہ ما
 وانگ ہلاس کُت ء وتی ہنکیناں واتر بوتیں گڈا کیچؔ نژیکی مہکم تر
 بُوت ---- منظور بسملؔ، عارف عزیزؔ، ارشاد پروازؔ، حنیف شریف ء
 دگہ بازیں سنگتے---- منظور بسملؔ کیچؔ سنگتانی تھا یکیں مردم
 انت کہ سر ء سوگہ ہم بوگ لوٹیت ء وتی قبلہؔ انانؔ ہم دارگ
 لوٹیت، ازمی ء کردی ہر دو گوناپاں وتا نیامؔ دارگؔ جُہدؔ کنت، ء
 آئیؔ کش ء گُوراں چاگردی ء لبزانکی جاورانی دریا روان انت، پمشکہ
 آ ازمی ء چاگردی ہر دو دُروشماں چول جنان انت، بلے چہ وتی تلو
 ء سدگ نہ لوٹیت۔ عارف عزیز---- انچیں مردمے کہ راضی بہ راضا
 انت، تھا ء دُن ء ملنگے، پہ درماں کاه یےؔ گُزراں کُت کنت پمشکہ

منی هیالۂ عارفۂ را هجر وهدهٔ رضاءِ دیمۂ سرء جهل کننگۂ حاجت
نه بیت، پمشکه اینچو وهد گُوزگۂ رند هم عارفۂ انگه وتی جندۂ
رنگۂ انت۔۔۔۔ ارشاد پرواز کیچۂ شیرکن ترین مردمانی تھا انت، بلے
ارشاد همینچو زیبائیں مردمے کہ اچ وت ء ڈن هچ قبلہ ئے حاجت
ئے نیست پمشکہ نه قبلہ دارگۂ جکانسری ئے کته نه مٹ کننگۂ
جهد۔ ارشادۂ تلب بس همیشه انت کہ آئیۂ کر ء کشاں زیمیری
توارے به ردیت۔۔۔۔ لبزانکۂ منصب چی انت؟ سنگینی ء زیبایی
کہ شئیء تھا هوار کینت چنیں کئیپے گوپنت؟ ارشادۂ گون اے
جیرهاں کار نیست۔ آ لبزانک ء شئیءۂ هم چو چاڑےۂ مانپوشگ ء
میتگۂ چکرگ لوٹیئت۔ انوں یک روچے سنگتے منا گشگا ات کہ "
مرچاں ارشاد هم دگه وژ انت" گڈا من پسہ دات کہ ارشاد زاناں کدی
وتی وژا بوتہ۔۔؟ ء همه هچ وژا نه بوھگ منی نزۂ آئیۂ مستترین
زیبائی انت۔۔۔۔۔۔۔۔

حنیف شریف انچیں سنگتے کہ منی دلۂ نَزیک آت، اے اولی مردم
آت کہ ایشی ۽ بُود ۽ Talent ۽ بابتۂ منی قیاس رد بوتہ، منا ایشیۂ
لبزانکی بودشتۂ سرۂ باز بیسہ آت --- بلئے وھدے چہ جیل ۽
درکپت گڈا وتی جیل بیتی ” باراں وریگے “ ئے نبشتہ گُت --- ۽
ہمے ” باراں وریگے “ ۽ وانگۂ رند منی کِرّا آئیۂ بُودۂ گُواچن پدر
بوت ۽ من زانت کہ نوں ایشیۂ کِرّا پہ نبشتہ ۽ ہچ پش نہ کپتہ ۽ دیر
نہ گُوست کہ حنیفۂ وتی راہ تاب دات ۽ قلمۂ نیمگۂ ۽ شُت - بگندئے
منی وڑا آئیۂ جندۂ ہم ہمے مار اتہ --- بلئے کمیں وھداں رند
آئیۂ وتی گڈی Try ” چگرد پُل انت “ ۽ دُروشمۂ گُتہ، وتی توامیں
جُھدئے کار بستہ --- راستی ہمیش انت کہ ” چگرد پُل انت “ شریں
گِدارے ، بلئے آ وڑیں گِدارے کہ من چہ حنیفۂ اوست بستگ
آت، آ وڑ نہ انت۔ ۽ پدا چرے گِدارۂ رند حنیفۂ تھنا قبلہ ناں وتی
توامیں آتراپ بدل گُت انت۔ ۽ حنیف ہر وڑ بہ بیت سکیں محنتی
ئیں مردمے ۽ منا امیت انت آ انگہ بازیں چیزانی بدل کننگ ۽ جوازتۂ
داربت۔ ۽ رنگ ۽ ندارگ انگہ مٹان کننت۔

قاسم فراڙ هم حنيفَ سرڪلَ ڪوڻ من نزِيڪ آياں بُوٽ۔ قاسمَ تها شئير گُشڪَ ۽ پُڙشتگيں بُودے منا گندگ ۽ اٽڪ ۽ منا اُميت اٽ که اڳن ديمتر ۽ چهر ڪننگ به بيت، بگندے دو گام به جنت۔۔۔۔ بلے آئي تها هر شريں چيزِ Copy ڪننگ ۽ مٿيل مني نرَ آئي ۽ مستريں دڙمن اٽ۔ قاسمَ ڪوڻ من سک نزِيڪ آياں بُوٽ، دان اے حدَ ۽ که منا منظور ۽ حنيفَ هر دوئينان جتا جتائين وهداں چاڙگه گُتگ که ”قاسمَ ڪوڻ وت اينچو نزِيڪ مڪن که اے هچ مردمے نه انت“ گڏا من همے پَسه داتگ اٽ که اے گپ ۽ من هم زاناں بلے ايشي ۽ هرابي منا چے گُت ڪنت۔۔۔؟ پرچا که قاسمَ ۽ بازين نادراھياں من وت هم سرپداٽاں، په درور چه من ابيد اڳن قاسمَ ڪوڻ مردمے ۽ نزِيڪ اٽ، گڏا آ اے۔ آر۔ داد اٽ ۽ داد صاحب انچيں مردمے که من آئي ۽ حانواده، ونگيں ۽ شريداريں مردمے سرپد بان۔۔۔۔۔ داد هما مردم انت که آئي ۽ ليزانڪي لوٽ ۽ گواچن وتي روچ روزيني زندہ تها ڪهاٽگ انت۔۔۔۔ بلے قاسمَ ۽ هر وهده ۽ ڪوڻ من هر گُته (اے هر فون ۽ سر ۽ ڪلاڪ ۽ دو ڪلاڪ ۽ برجاه بوتگ انت) اَلَم يک نه يک مردمے بدء ڪپتگ۔ گڏا همے ٿيليفونڪ هبراني تها يک روچے داد صاحب ۽ نام اٽڪ گڏا گُشت ۽ ڪه :

”اُستاد!!! اے داد ۽ چي انت يار۔۔۔۔ اے عمر ۽ نشته چهر ۽ شُبين ۽ سر ۽ ڪتاب نبشته ڪنت، اے ڪدي مزن بيت“ ۽ پدا هر روان بوت ته دمانے رند منا جُست ۽ گُت که ”قطعه بند چي ۽ ڪه“ من قطعه بند گيشوار گُت ۽ دات گڏا گُشيت که ”اُستاد، اجيبيں گپے۔۔۔۔ اے بلاهيں داد انگه نزانت که قطعه بند چي ۽ ڪه۔۔۔؟ ۽ پدا که من ايشي ۽ اُستاد يا آغا گُشاں، گل ۽ بال بيت“۔

۽ همے روچ ۽ قاسمَ بيرگ ۽ چه مني نگاهان ڪپت، پرچا که من داد صاحب ۽ هم زاناں ۽ قاسمَ هم، چه همے روچ ۽ من جُهد گُته که قاسمَ ۽ چه وت دُور بداراں، پرچا که من اے هبر ۽ زاناں که يک نادراھيں چه صد نادراھياں گيشتر تاوان دنت۔ بلے چرے گچيني

مردماں اييد من گون كيچي جندء تب ءُ مؤڙء هم همگرنچ بونگاں ،
گون كيچي ساچشتي تبء مني همراه داري هما وڙ برجاه انت۔۔۔۔۔
همراه اٽڪ انت، سُت انت بلئي لبزانكي گواچن هما جاگه ء اوشتاته۔

01/07/2018

من کہ اے بابتءِ جیڑاں گڈا سک ہیران باں کہ بنیادم اصلء
کسانیں نُکتہ یے یلہ دئیگءِ اِنت۔۔۔ منی کسانیں زھگءِ کاگدءِ سرء
چمءِ جوڑ گُتہ۔۔۔ ءُ من دیست کہ آ داں دیرءِ ہمے وتی جوڑ گُتگیں
چمءِ چارگءِ اِنت، گڈا من پُرس اِن۔۔۔!!! ہاں تو ایشیءِ اینچو دیرءِ
چارگءِ ئے۔۔۔؟“ گڈا گڈ اِن ءُ بچکندانءِ گُشت ئے۔۔۔۔۔ من ایشیءِ
چارگایاں کہ منی ہیالءِ اے ہم منا گندگا اِن۔۔۔۔۔“ ءُ پدا منا چہ
آئیءِ جوڑ گُتگیں ڈرائنگءِ آئیءِ کسانیءِ ہیرانی گیشتر دوست بوت۔
اصل گپ ہمیش اِنت کہ انسان ہُدا ءِ گاماں شُت کنگا نہ
اِن۔۔۔ فلسفہ ہم بنیادمءِ گون اِنت، مہذب، سائنس ءُ تصوّف
ہم۔۔۔۔۔ ہمچو اے گیدی زیبا اِنت، ہمچو اے لئیب ہم زیبا
اِن۔۔۔۔۔ ءُ برے برے منا تُرسیت کہ اے لئیب ہلاس مہ بیت،
پمشکہ منی گون ہُدا ءِ دزبندی اِنت کہ باید اِنت اے لئیب انچو رُوآن
بکنت۔۔۔۔۔ اے لئیبءِ مارا سگِیں زیبائیں مردم داتہ۔۔۔۔۔ باید اِنت
اے گوازی انگہ حُنزان نہ بت۔

ناصر چگر

منی سنگتے آست، من آئیء نام گتہ ناصر چگر، چُناھا نام ئے
دگرے ۔ اگں اصل نام ئے بگراں بازیئے آئیء زانت۔ ء اے منی حقء
نہ رؤت۔۔۔۔۔۔ مئے سنگتی باز گُھن انت، بلئے داں روچ ئے مرچی
کس مئے سنگتیء سہی نہ انت۔ کسے اگں جُست بکنت " چو
پرچا".....؟ گڈا اے پرچا ء سُما ناصر چگر ء تھا ہم شوہاز ات کن ات
ء ایشی ء منی بے ایمانی ہم گُشت کن ات۔

من مُدام گوں آئی ء تھنا دپ کپاں۔ مردمانی تھا نہ آ منی کر ء
کثیت ء نہ من آئی ء پجہ کاراں۔ ایشی ء سبب ایش انت کہ ناصر چگر
ء لہتے سلیں ہیل گوں۔ آئی ء نندگ ء جاگہ گیشتر گُثرانی سر انت۔
برے برے بچارئے سماتےء سرء انچو گیگ انت ء نشتہ کہ تو گُشتے
پرائیء دنیا ء وشتیں گُنج ہمیش انت۔۔۔۔۔۔!

نشہ ہم کنت، نشہ بزاں ہر نشتہ، ہرچی ئے کہ برسیت۔ تمہا نہ
کنت۔ بلئے چرئے سلیں ہیلان ابید ہم منا دوست بیت ء منی سنگت
انت۔

یکروچے تیابء ما ہمراہ اتیں۔ دریائی مُرگانی ٹگے مئے سرء بال
ات۔ من ہمے مُرگاں چارانء جُست گُت،
ناصر، تتی پسندے مُرگ گُجام انت۔۔۔۔۔۔؟ ء پہ پَسء آئیء نیمگء
دیم ترینت۔۔۔۔۔۔ چاراں داں ناصر ء ڈیلے گوں انت ء وتی ناگُنانی
چلاں کشکا انت۔۔۔۔۔۔ دیم ئے گوں من گُت ء گُشت ئے۔۔۔۔۔۔
"مگسک"

من ہمودء ناصر یلہ گُت ء پُشت ماں دات۔۔۔۔۔۔ اصلء گوں آئی ء
پَسء منی دل بد بوت۔ بلئے ناصر انگہ منی سنگت انت ء آئیء را
وتی پسندے گُشگء حق و آست۔ ء منی دل ہم بد بُوگء میاری نہ
انت۔ پمشکہ مئے سنگتی برجاء انت۔

مروچاں کہ من وتی چاگردہ چاراں گڈا ہر دہ (10) مردمِ تھا کم
 چہ کم شش (6) مردم ناصر چکرے وڑے آنت۔ ہر تکے تو بچارے،
 گیشتر مہلوکے پسندے مرگ " مگسک " انت ۔
 چاگرد جُزان انت۔۔۔۔۔ زند گام جنان انت ۔۔۔۔۔ بلے مردم کہ
 جیڑیت گڈا برے دل بد بیت۔

24 اکتوبر 2019

نازبوءِ نہال

سپاہی یے ءِ وکیلے تھا تپاوتِ اَلْمی انت ءِ ہمے تپاوتِ گار
بوگِ اصلے ہما جیڑہ انت کہ بازیں جیڑہ یے ودی کنت۔ پرچا کہ نہ
جنگجہ آمید گسءِ آرگ بیت ءِ نئیکہ آمید گس جنگجہءِ برگءِ رند وتی
معناءءِ دات کنت۔ چُناھا مئے کُرّا بوت کنت کہ گیشتریں تگّاں ہمے
نادراھی بہ کپیت، بلئے من وتی بستارءِ ردءِ تھنا لبزانکءِ سیمسرءِ ہر
کننگ لوٹاں، پمشکہ منی ہیالءِ یک نبشتہ کارے کہ آئی سیالی گوں
ساجشتءِ انت، پہ آئیءِ روا نہ انت کہ وتی ”مقدمہ“ ءِ لیئبءِ دزگٹ
بہ بیت۔

ساجشت یا ”فن پارہ“ گُجام دُروشمءِ بہ بیت، آیک ”کُلے“
یا چہ جتا جتائیں ہوردگاں جوڑ بوتگیں جتائیں ”دنیا“ یے۔ نوں اے
”کُل“ ءِ تھا یک راج ءِ دمگےءِ گُوست، ہمے لبزانک کہ یک دُرچےءِ تا
ادءِ سر بوتہ، آئیءِ ربیئت، آستیں زمانگءِ زانشی گُتہ کاری، لہتے اُوست
کہ بانداتےءِ وداریگ بنت۔ ءِ دگہ ہم چاگردی، مہذبى ءِ راجمانی
کچ ہم ہوار بنت۔ ءِ اے کُل ہما چیز انت کہ پہ درجنگ ءِ جاہ
آرگءِ تیزیں چم لوٹ انت۔ بلئے چرے دُرستاں ابید اگں دگہ یک
چیزے مان بہ بیت، منی ہیالءِ آساجشت ہما کسّاس ءِ کیلوءِ سر نہ
بیت کہ آئیءِ سرءِ باوست کننگءِ رند نگد سرپدار بُوت بہ کنت۔ ءِ
ہما حاص ءِ لازمی ئیں چیز انت نبشتہ کارءِ حَسّی سُر ءِ پُر یا حَسّی
محرک ۔۔۔ اے حَسّی سُر ءِ پُرءِ مردم اے وڑ گیشینت کنت ۔
پہ درور من ادءِ یک ردے نبشتہ کناں ۔

”من ہیراناں، آپیژگاھاں کہ نازبو نیست، اودءِ مردم سُهْبءِ سرءِ دیم
گُجا شود انت“

اے یک ڈائیلاگے ۔۔۔۔۔ گدارےءِ ہم بوت کنت، آزمانک یا
تأمرےءِ ہم بوت کنت۔ نوں ایشیءِ اگں ہزار مردم اِش بکنت، ہر

کس وتی وڑا معنا ئے کنت۔ بلئے ہما کہ ایشیء اصل بزانت انت آ
گوں ہما جسی تجربتء بندوک انت کہ کارستء مار اتہ ---

بلئے چیر اندریں ء ساچستی گواچن ایش انت کہ گپ وھدے
ادء سر بیت، اصلء کارستء کار توام بیت ء نوں جیڑہ ساچست ء
وانوکء نیامء پاد کثیت۔ اے وڑیں ڈائیلاگے یا ہمے وڑیں ڈائیلاگانی
سلسلہ یے کہ وھدے یک ساچستےء فارمیشنء تھا یکجہا بنت گڈا
وانوک ہمیشانی سان ء سحرء تھا سفر کناں وت گوں انچیں جسی
جاور ء سر ء پُراں گوزان کنت، کہ آ گواچن بہ آئیء سرء نہ گوستہ،
بلکیں ہمے نبشتہء داتگیں بنت۔

پدا اے دُرچ انچو روان کنت، ہرکس کہ ایشیء وانان کنت کہ
آئیء تھا ہمائیء تب ء زانتء ردء جسی سر ء پُر ودی بُوآن بنت۔ نوں
ہما کجام آمید گس انت کہ اے کارستء اصل تجربتء رسگء دعوادار
بہ بیت یا آئیء نامے دات بکنت۔

اے کتاب یا نبشتہء سرء بندش جنگ بُوت کنت۔ اے سوچگ
بوت کنت، ایشی نبشتہ کار ڈنڈ ء ملام بوت کنت، کُشگ ہم بوت
کنت۔ بلئے اے توامیں کارانی کننگء رند ہم، کارستء ہمے گپ یا
رد مٹ کننگ نہ بنت ء نئیکہ ہما جسی تجربتء رسانک اوشیتیت
کہ یکبرے بندات بوتگ۔

اے کہ من پہ درور نبشتہ کُتہ یا و بس یک ردے کہ پُشت
ء دیماں ئے ہچ نیست، پمشکہ ایشیء ہما جسی سانء سر بُوگ
بگندئے اینچو گران مہ بیت، بلئے ہمے رد اگں یک شیئرے، آزمانکے،
گِدارےء تھا بئیت، گڈا تھنا نہ بیت، دگہ ہزاراں شاہ ء چوڑ جنت ء
ہر شاہ ء چوڑ گوں جتائیں جسی ء زانشی دُنیاے دزگیر کنت۔

اَنوں لھتے روچ پیسر من میلان کنڈیراء گِدار identityء وانگء
آتاں گڈا آئیء کارست شونتالء یک ڈائیلاگے کہ ”مرچاں مردین چک
نہ جنت ء منا نہ چار آنت، ء ڈائیلاگء ڈلیور بُوگء رند جسی چست

ءِ ایرانی ہما تند کہ گُوپگ بنا بیت، آہاں وانوک یک یکِ گیشینان
کنت ءِ وھدے آسَرِ سر بیت، گُڈا آئیءِ سما بیت ہمے توامیں تند کہ
من گیشینان کُت ءِ اِدءِ سربوتگان، اے تند ہر یکے ہزار بُوگ ءِ پدا
منی دماگِ تھا شنگ اِتگ اَنت۔

کتابِ ہلاس کَنگِ رند تو کتابِ و بند کنئے بلئے ہمے
مارشتی تجربتانی سانِ دروازگ کہ تئی اندرِ پچ بوہ آ گوں تو ہچ
وڑا بند نہ بیت۔

گدارِ ہلاس کَنگِ رند من شونتال ءِ ژوں مارکِ مارشتی
درشانِ من ہزار دُروشمِ وتی تھا Create کناں بلئے انگہ ہم دلجم
نباں کہ من گوں وتا آمید کُتہ یا ناں ؟ ءِ ہمے یک ساچشتے شان اَنت
کہ آئیءِ وانگِ رند تو گوں وتا آمید کَنگِ تلبار بہ بئے ۔
ءِ ساچشت اصلِ ہما توان اَنت کہ آ وتی وانوک یا نگدکارِ
آمیدگسِ ببارت ءِ پدا نگدکار کہ ہر چی درگیجیت آ ہم ساچشتِ
درجہءِ بُرؤت ءِ چہ آمیدگسِ آجو بہ بیت۔

بیان نوں کَمیں پدا ہما ردِ نیمگِ روئیں کہ ” ” من ہیراناں،
آ پیژگاھاں کہ نازبو نیست، اُودِ مردم سُهَبِ سرِ دیم گُجا شود اَنت“
کسئہ اے وڑ اَنت کہ چندے سال پیسر مردمِءِ مُدام زنگ
جتگ آت کہ من نادراھاں۔ بلئے گندگِ جوڑ ءِ بَر آت۔ گُڈا یک روچے
من جُست کُت کہ تئی نادراھی چی اَنت، زاہرِ تو ماشاللہ جوڑ ءِ
وش ئے ؟ گُڈا پَسہ ئے دات کہ ” من ہرابیں واب گنداں “ ۔
” چُنیں ہرابیں واب ؟ “

” من ہر وھدِ کہ واب گنداں ویرانی اَنت۔۔۔۔ ہر نیمگِءِ
دُگال اَنت ۔ ہچ رنگِءِ جلشک ءِ شہم مان نیست۔ ہچ ندارگ جلوہ
دار نہ اَنت۔“

اے روچِءِ من ہچ نہ گُشت ءِ ہمے پھم اِت کہ اے و انچائیں
گپے، من گپ اے نیمگِ ءِ آ نیمگِ کُت۔ بلئے کساس سہ (۳) ماہِ رند
من پدا کہ اے مردم دیست گُڈا نوں منا ہم سما کپت کہ نوں اے
کارستِ دیمِ جلوہ ہم تامور بُوآن اَنت۔ وَابان ہل۔۔۔۔ نوں آوت ہم

وتی رنگِ جلشکاں بیا دیانِ انت۔۔۔۔۔ دل لوٹگِ آت کہ بزرگ کمک
کننگ بہ بیت۔۔۔۔۔ بلئے چوں؟ من کہ چرے چیزاں پھک نا بلدان
۔۔۔۔۔ منا بس ہمے گیر آتک کہ Psycho Therapy یک انچیں جُھدے
کہ بگندئے ایشیءِ دردِ بوارت، بلئے منِ Psycho Therapy؟ من و
فرائیڈ ءُ ژونگ ہم برے برے پہ کنگِ ہاترا ونتگ انت۔۔۔۔۔
بلئے من جیڑ ات کہ وڑے کناں -
یک روچے من شُتاں آئیءِ کِرا ءُ پہ سِتک ءُ بھیسہ گشت کہ
تئی نادارہیءِ نوں بس انت، من تئی علاجِ درگیتکگ۔۔۔۔۔!
بزرگِ گل گت۔۔۔۔۔

”ہو۔۔۔۔۔ اللہ ترا ایمان بہ دنت، گڈا بگش ئے“
من گشت کہ اینچکیں مزنیں نادارہی یے نہ انت، تو مُپتِ
وتا مُلور گتہ۔ شُمے لوگِ درچک ءُ سبزی آست؟
”مئے لوگِ یک مزنیں چشے آست کہ سک پیر ءُ بزین
درچکے۔۔۔۔۔ بلئے چیریشیءِ ابید لہتے نازبوئی نہال ہم آست“
من گشت، بس بس۔۔۔۔۔ تو یک کارے بکن، توکہ ہر سُهَب
چہ وابِ پاد کائے، وتی دیمِ یک نازبوئیءِ نہالِ چیرِ بشود دانکہ
ہمے آپِ نہالِ بہ رس انت۔ داں پانزدہ روچہ ہمے وڑ بکن ءُ پدا
گڈا بیا منی کِرا۔۔۔۔۔!!!

بلے داں پازدہ روچہ صبرئے نہ بُوت شُمی روچہ منی کِرا
آتک، بلئے چہ آئیءِ گپ کننگِ پیسر من زانت کہ کارئے بوتہ۔۔۔۔۔
آئیءِ رنگِ شہم چہ دُورِ پدَر آت ءُ بچکندِ دیم رُژنا گتگ آت۔ من
ءُ آہر دو (۲) گل اتیں۔۔۔۔۔ آئی علاجِ بوتگ آت ءُ من مُپت ئے ہُدا
طبییے بوتگ اتاں۔۔۔۔۔

وہد گوزان بوت۔۔۔۔۔ پدا بازین وھدےءِ رند، آ مئے لوگِ
آتک کمیں نشت ءُ پاد آتک۔۔۔۔۔ من گشت ہاں تو پاد آتک ئے۔۔۔۔۔؟
”بس من انوں پدا واترباں“

دمانے رند واتر بوت ءُ دو (۲)، سہ (۳) نازبوئی نہال ئے گون
آت۔ من گشت، تو ایشانی آرگِ شُتگ ئے؟

گُشیت ” ہو۔۔۔۔ من و نزانته کہ شُمے لوگء نازبو نیست -
 ءُ من هيراناں کہ آ پیژگاهاں نازبو نیست اُودے مردم سہبء سرء دیمء
 گُجا شود اُنت“۔

ایش ات اے ردے اصل کسہ ۔۔۔۔ کہ من پاشک گُت، بلئے
 اگ اے رد اے وڑ پاشک مہوتیں یا ساچشتی سسٹمےء تھا بیاتکیں۔
 ہما حسی سر ءُ پُر کہ چریشیء وجود اُتکگ اُنت۔ آہانی کساس
 جنگ گران نہ اُنت۔

ءِ ادء ہما اصل ہر کہ منا گُشگی اُنت آ ایش اُنت کہ نبشتہ
 کارء قربانی یا تاوان تہنا نبشتہ کارء نہ بیت، آئیء تاوان توامیں
 وانوکانی سرء بھر بیت۔ بلئے اگ شُما دَم نہ بُرتگ گُدا یکرندے پدا
 ہمے ردے ہوان اُت،

” من هيراناں ہما پیژگاهاں کہ نازبوء نہال نیست اُودے مردم
 سُہبء سرء دیم گُجا شود اُنت؟“

نوں ایشیء چہ من گُتگیں گیشواریء جتا بکن اُت ءُ بہ جیڑ
 اُت ءُ اگ شُما منا پھل گُت گُدا من نزانان کہ ساچشتء ارادہ شُمے
 اے مہروانیء پھل گُت کنت یا ناں ؟